
Další rána politické aréně

Další rána politické aréně

PRAVO

7.3.2012 Právo Strana 6 Publicistika, autor: Alexandr Mitrofanov

Příznivci levicových stran často reagovali na nedávný Týden neklidu vysokoškoláků větou: „Dobře vám tak, pravičákům. Teď přemluvte bábu, ať vám dá na školné.“ Následovaly výtky, že si mladí neváží manuálně pracujících, důchodců ani zaměstnanců jako takových. Že jsou výkvetem pravičáctví a snadnou kořistí příslušných politiků.

Na Facebooku, kde toto výrazivo zažívalo boom, se ozval vysokoškolák, který požádal, aby jeho a další mladé nepravického smýšlení neházeli do jednoho pytle se skutečnými pravičáky. Na jeho podporu vystoupili další lidé, kteří ovšem jako optimální viděli součinnost studentů a odborů a jako ideální akci společnou protivládní manifestaci.

Shora i zdola, zleva i zprava pod vlivem okolností vyrazí v poslední době nejen přemýšlení nad stavem společnosti, ale také, po dlouhých letech letargie, politické vnímání reality. Výstižně se to projevilo v projevech na demonstraci vysokoškoláků před úřadem vlády. Nechtěli být apolitičtí. Ale zároveň nechtěli být straničtí.

To je zdravý projev občanské aktivity. Pokud se dá chápat volání po nestrannosti jako odmítání vstoupit do některé z existujících partají, i to se dá přijmout. Těžší je ovšem další krok. Jak zajistit hájení svých zájmů, když člověk nejen není členem strany, ale strany ani nevolí? Toto je problém spíše pro mladou generaci. Starší zpravidla své partaje mají a odevzdávají jim hlasy.

V debatě s jedním mladým vysokoškolsky vzdělaným mužem jsem dostal otázku, jak by mohl on a lidé jeho krevní skupiny volit ČSSD, když jsou v ní lidé, kteří je spolehlivě odpuzují. Nezbylo než odpovědět, že každá politická strana je z definice aréna, na které spolu zápasí různí lidé a vlivy.

Pro vážného zájemce o politiku je nezbytné vnímat, kdo, s jakými myšlenkami a postupy je momentálně v převaze. K tomu bych mohl dodat, že velká politická strana by měla být přijatelná pro příslušníky různých společenských skupin, pokud je spojuje alespoň minimální společný zájem.

V případě sociální demokracie je to odpor proti filozofii a praxi současné pravicové vlády. Teoreticky by tedy mohla ČSSD čerpat ze skoro bezedného rezervoáru. Jenže podle průzkumů veřejného mínění se tak neděje.

Nejde pouze o to, že mnozí lidé zatím nejsou ochotni tolerovat mezi příznivci stejné strany i příslušníky jiné sociální skupiny, protože zjistí, že jim jde o stejnou věc.

Krizi zažívají strany jako takové. A probíhající proces s Vitem Bártou a Jaroslavem Škárkou jim jako druhu zasazuje další ránu.